

Всечесні отці, дорогі браття і сестри! Слава Ісусу Христу!

В сьогоднішньому дні – Навечір'ї Різдва відзначаємо подію, коли Божий Син входить у людську історію, людську природу. Бог дарує людям свого Сина.

І як би це не було дивно, але цей Божий жест любові, доброти, ламає не тільки мури, збудовані людськими руками, але й духовні мури відчуження між Богом і людиною, та між людьми взаємно. Він повертає людині перед очі образ правдивої людяності, правдивої доброти. Це є Божий дотик до людського серця. Котрим Бог намагається збудити в людських душах те все, що було приспане злобою. Не тільки особистим гріхом, але тою віковичною злобою котра зводила між людьми мури і поділи.

Бог дає нам свого Сина з надією, що на Землі знайдуться руки, які оце дитя приймуть. Бог потребує нас! Він дає нам свого Сина з надією, що знайдеться хтось, хто зігріє це Боже і людське дитя своїми обіймами і своєю добротою. Він довіряє нам. Тому найсильніша зброя Божа котра сьогодні об'являється у цьому таїнственому Різдві Вифлеємської ночі виявляється в тому, що Бог людину потребує. Навіть тоді, коли вона сама себе вже засудила на смерть.

Бог вчить нас долати найнепрístupніші мури збудовані гріхом, безсиллям своєї доброти, ніжності і людського тепла. Ми теж сьогодні готуємо своє серце, щоб прийняти оце новонароджене Боже дитятко. В Євангелських читаннях на Часах нам вже була прочитана вся історія і вся трагедія цього Божественного Різдва на Землі. Опущений, самотній і переслідуваний.

Сьогодні прихід Божого Слова до наших душ і до нашого суспільства нічим не відрізняється від того, що відбувся майже 2000 років тому. Бо теж все що є благородне, святе, ніжне, добре, людське; все, що приносить до людського серця тишу Божого миру сьогодні є порушене. Знову ж – людською гордістю, ненавистю, злобою, вбивством, безчесністю, лицемірством. Скільки тих пороків люди витворили для того, щоб спаскудити цю Землю... Але Бог знову посилає свого Сина. І тоді, і тепер Йому визначена перемога. Та він лише потребує рук, які б Його прийняли, серця, яке б Його зіграло і душу, в якій Він знайшов би місце спочинку.

Це Різдва повертає нам людяність. Повертає нам свідомість власної гідності, не даної грошима, владою, славою чи зброєю, але Божим поглядом на людину. Повертає нам віру. Віру в Божу доброту і віру в себе. Що озброєні цією простотою Божої всемогутності, дарованої нам у Вифлеємських яслах ми можемо перемогти в тій війні, учасниками сьогодні ми (хочемо, чи не хочемо) є. Бо це війна між ненавистю і добротою. Доброті є вже, наперед, провіщено перемогу! Але ця перемога здійснюється тоді, коли вона, ця доброта, перемагає в нас – кожному зокрема. Коли ми відкриваємо цій Божій доброті – дарованій дитятком Ісус – своє серце, щоби там – в тиші і спокої Він міг почати і довершити Велике діло – Спасіння людського роду.

Тож коли сьогодні спішимо до Святої Вечері, коли сідаємо для того аби розділити пісню, «убогу» вечерю, котра мала б повернути нас до тої ситуації Різдва Христового в стаєнці, в крайній нужді і убогості, згадаємо у своїх молитвах всіх тих, хто сьогодні побідно до Пресвятої Родини є на чужині, є без дому, без родини, є гнагий. Сягнімо своєю добротою, поєднаною з добротою Божою, до людських душ засмучених, опущених, розчарованих, безрадісних... Щоб у всі ці важкі обставини, силою своєї молитви ми принесли мир, котрий Господь дарував нам через своє Дитя!

Амінь! Слава Ісусу Христу!